

Soha, talán
(Benczúr Gyula: Olvasó nő)

Először életedben magad maradsz, hát mit csinálj. Vele ébredtél, vele feküdtél le, most meg túl üres és hideg az ágy. Miután elvitted az utolsót a dolgaidból, kinyitottam az ablakot az ágyunk felett, beengedtem a felhőket, beszivárogtak a fülembe, és eltömődött az elmém. S most ha jön időváltás, ugyanúgy megváltoznak a felhők a fejemben, ezért minden nap felkelés előtt megnézem az időjárás-előrejelzést, valahogy könnyebb, hogy meg van mondva, hogyan kell éreznem magam, így senki sem tud meggyőzni, hogy a vihar a fejemben nem igazi.

Oh, édes, oh édesem, emlékszel-e, mikor elmeséltem, mennyire szerettem kiskoromban az útvesztőket, azokat az újságok gyerekrészlegén, ahol mikor ceruzával követed az utat és belezuhansz egy zsákutcába, ránézel a nagy képre, és megtalálod a kiutat. Amit megtanultam, míg felnőttem, hogy az élet egyáltalán nem hasonlít ezekhez az útvesztőkhöz, az életben csak azt látod, ami közvetlenül előtted van, az egész képet sosem.

Most egy ilyen zsákutca vagyok, nem tudom, mi a következő lépés. Majdnem olyan, mintha félnék. Mi van, ha soha nem találok meg a kiutat, ha itt fogok körbe-körbe futkározni életem végéig, vagy még fel nem adom ezt a játékot, s ugyanúgy vele az életet is.

Nem gondoltam, hogy ilyen lesz, ha elmész, nem is gondoltam bele, de most ez a szörny vagy a fejemben, nem tudok rád gondolni anélkül, hogy ne érezzem azt a ronda dühöt, mint akkor. De akkor újból látom az arcodat, és már nem az a szörny vagy, hanem az a személy, akit szerettem, és emiatt fáj ennyire.

Ez után az egyik legnehezebb lecke, amit meg kellett tanulnom, az, hogy nem minden, amit szeretsz, van neked szánva. Szerelmes lenni valakibe meg valakinek jó lenni, nem ugyanazt jelenti. Ugyanígy, életünk során bele fogunk szeretni millió helybe, naplementébe, színbe, nevetésbe, hangba, könyvekbe, filmekbe, emberekbe...

És majd rájövünk, hogy valamelyik szerelem életünk végéig velünk lesz, még valamelyik csak egy kis ideig. Valamelyik hely az örök otthonod lesz, valamelyik csak ideiglenes. Vannak hangok, melyek elnémulnak, míg mások örökre visszhangoznak a szívedben.

Tudom, hogy vannak emberek, akiknek rosszabb a helyzetük. Vannak, akik sokkal többet veszítettek el, mint én, de most önző akarok lenni a fájdalmammal. Úgy akarok tenni, mintha téged elveszíteni volna a legrosszabb dolog, ami történhetett velem, mert a lelkem fáj érted, és meg voltam győződve arról, hogy te voltál a mindenem.